

12.05.2009

KANALISERING Trondheim

ved mediet Kirsten Ree

Her er Far, kommet for å fortelle dere mer om dere selv.

Tingene er ikke annerledes nå enn de var for hundretusen år siden, men hva er 'tingene'?

Det er situasjonene, det er måten å observere seg selv på i forhold til omgivelsene.

Det er det samme dere skal lære av. Hvordan dere selv reagerer på det dere ser, og hvorfor det skjer. Det er noe dere ikke har forstått.

Men ting vil forandre seg fordi dere har lært mer, dere har lært hvorfor dere må repetere til dere har sett sannhet. Det hele dreier seg om sannhet og hvorfor?

Fordi dere har så mange ting dere ikke trenger. Det er unødvendigheter. Det er ting dere ikke lenger bruker, og dere skal da ta det ut. Hvorfor gjør vi så mye som er unødvendig? Man skal forklare det, men Kristus kommer og hjelper dere med denne forståelsen. Far kommer litt senere igjen. må man vente litt, sitter man stille.

Dette er Kristus. Så dette er hånden jeg legitimerer meg med (*høyre håndflate opp. Kirstens anm.*) dette er Kristus som Jesus Kristus - det er akkurat det samme nå som det alltid har vært. Det dere hører om som gjelder dere selv - det er det samme som gjelder alle andre. Men nå må man vente litt til fordi hun trenger hjelp, og det gjør hun fordi det holder på å løse seg opp her. Man sitter litt stille.

Og det skal løse seg opp - det er det som er *det sanne*. Dette er Kristus, og som vi også er 5, vil dere registrere at det er flere stemmer enn *en* som snakker samtidig, men dere hører det som en stemme. Når vi sier vi er 5, så er det fordi alt dere har hørt fra oss er konsentrert i dette. Når en og en av oss har kommet til Jorden og fortalt dere om tingene, så er det alltid 5 sammen med den ene. Om det er Jesus eller det er andre som har kommet og lært dere om *liv*.

For å forstå seg selv, skal man ikke danne så mange tanker omkring hva, hvem, hvorfor. Men dere kommer til et punkt der dere blir bedt om å spørre slik - og det har dere blitt bedt om.

Spør, undersøk, grav i dere selv, finn ut av; hva er det jeg liker? Hva er det jeg ikke liker? Dere har funnet ut mye dere ikke liker og dere forstår da; *da trenger vi det ikke*. Som andre tror de trenger det så døm dem ikke. La dem beholde det til de selv ser de ikke trenger det.

Dere har mange unødvendigheter med dere også nå, som dere forstår. Det er reaksjoner vi har som vi ikke behøver mer, fordi de ikke trengs. Det er oppførsler vi ikke trenger mer, da skal dere ikke ha det mer. Dere behøver ikke tenke på hva som før fantes av det gale, av det som ikke var rett. Dere behøver ikke tenke på det.

Dere skal tenke på noe annet og det er; hva er *riktig*? Dere har lov å spørre slik. Spør dere selv; hva er *det sanne*? Hva er det som fører fram? Hva er det som gjør at jeg føler meg glad? Hva er det som gjør at jeg føler meg løftet opp og sterk og klar og rede til å gjøre noe for det gode, for det gledelige?

Dere kommer til å se selv at dere er blitt dyktige til å gjøre dette, dere *vet* det, men dere tør ikke danse sammen.

Det man gjør nå når man sitter slik, og det hun gjør når hun samler dere nå og framover for å hjelpe andre og hverandre - det er å la dere danse sammen. Dere behøver ikke absolutt å bevege bena for å danse.

En gang til skal dere få høre dette; gjør noe som er godt for dere selv, da vil dere føle dere løftet opp. Da vil dere føle dere modige og sterke. Dere skal ikke absolutt føle dere så fysisk sterke - dere behøver ikke å ha muskler for å være sterke inne i dere selv. Muskler er fine de, men dere behøver ikke tenke på det når man snakker om styrke. Styrken er å våge å være den man er, å våge å gjøre noe som er annerledes.

Etter hvert blir ikke dette så *annerledes*, for dere gjør det alle sammen. Da blir det en dans, da blir det godt å være et menneske igjen.

Det er langt fram dit til alle danser... Før dere kommer dit, skal dere lære å holde fred. Dere må holde fred.

Dere behøver ikke granske i det dere *ikke fikk til*. Dere behøver ikke granske i hvorfor den andre snakket så hardt til deg. Du behøver ikke granske i hvorfor du selv ble sjalu, hvorfor du selv stjal eller løy eller drap for - det kan det hende du har gjort, om ikke i denne tid.

Du skal lære deg til å se på det gode du kan gjøre, og det gode du bærer med deg - og la det vokse. Beholder du det i deg, så *blir* du det gode, da *er* det det du *er*.

Dere skal kort sagt kvitte dere med de fleste detaljer, med de fleste unødvendigheter. Hvordan lærer vi da så om hva som er unødvendig? Og hva lærer vi av å kvitte oss med det?

Dere skal ikke se på andre og det de har gjort, det er det første. Dere skal ikke bruke så mange dager på å bestemme dere for noe, det er også noe å tenke på. Dere skal ikke bruke så lang tid på å *gjøre* noe når dere først har lyst til å gjøre noe. Den såkalte lange tiden er en unødvendighet. Den såkalte analytiske formuleringen i hodet er en unødvendighet. Er det noe du har lyst til, så skal du gjøre det. Det finnes ennå byråkratiske regler i deres verden som forsøker å gjøre denne ventetiden litt lang for dere. Forsøk da å korte den ned, og om du må vente fordi det er regler som hindrer deg i å gjøre det du vil akkurat nå, så gjør ventetiden din morsom. Gjør noe du gleder deg selv over og gjør noe for å glede en annen. Da vil du også få ro og ikke bli stresset mens du må vente.

Det kommer en tid da alle byråkrater er arbeidsledige, men det er fordi dere da har lært dere til å stole på hverandre og da behøver dere ikke denne kontrollen. Regler er kontroll, fordi mennesker ennå utnytter hverandre og hverandres godhet, det er faktum. Det vet dere. Du utnytter til og med deg selv - det er viktig å vite. Du slår i hjel dine gode ideer. Da utnytter du deg selv, du dreper din egen optimisme.

Å tro på noen som sier; "vi må bære disse våpnene, vi må bære disse reglene, vi må holde hverandre adskilte ellers blir det slåssing" - å tro å det er en unødvendighet.

Du skal finne ut av hvorfor du selv tror på disse reglene og nødvendigheten av dem. Noen løy for deg en gang og sa det var nødvendig. Kanskje dere måtte lære å se grenser, ja selvsagt måtte dere det. For dere måtte lære å se hvor et molekyl danner en kontakt med et annet molekyl og begrensningene i disse kontaktene.

Det er grenser i dette; i det øyeblikket et atom går over fra et subatomært stadium til et fysisk formulert stadium, og kommer sammen med et annet atom og enda ett, og danner et molekyl. I det øyeblikket har man dannet noe som må begrenses. Det er selv formulerende, dvs. disse molekylene kan ikke formes til hva som helst. De har regler for hva de blir. Hva de blir er tydelig å se, fordi de har et omriss - det er en begrensning - omkring dem. For eksempel når et eple blir et eple. Det har en hinne, et skall som dere sier, og det er omrisset av dette eplet. Det kan ikke bli noe annet enn det. Molekylene har formet det og det *er* det det *er*.

Dere måtte lære å se tingene for hva de *er*. Og at et eple ikke kan være en pære, dere måtte se det. Dere lærte også å grense av hvor dere selv holdt til, fordi dere ikke kunne være andre steder enn akkurat *her*.

Det er vanskelig å se likheten imellom disse ekseplene, men forsøk i det minste å se at når du bestemte deg for å se gjenstander/ ting hver for seg, så hadde du en forstand for *grense* i din hjerne. En grense for hvordan eplet ser ut - hvor det stanser, hvor luften begynner og et nytt eple henger eller ett nytt tre er plassert.

Man grenser inn opplevelsen av fysiske former ved å gi dem en egenkarakter. Disse karakter-trekkene er det som gjør at du også tror på at tingenes grenser ikke kan overskrides, de kan ikke løses. Det er den samme forståelsen eller troen du har i ditt hode når du mener at landegrenser ikke kan oppløses, det går i den samme vibrering i din hjerne, i elektriske pulser i hodet ditt. Det er den samme opplevelse av at 'noe stanser her', 'det neste begynner der'.

Et land er et land..... er et land er et land.... flere land henger sammen, kanskje er det avgrenset av hav. Men det er fordi dere må ha *pust* her. Og vannet er det som sørger for deres mulighet til å puste, selv om dere ikke puster i vann. Vannet passer på at dere har nok fukt i deres atmosfæriske trykkammer som dere jo bor i.

Dere har også lov å fundere over hva man kan gjøre for å komme sammen og håndhilse på hverandre. Enn så lenge må dere følge reglene når dere reiser og vise deres identifikasjonspapirer, deres deres legitimeringer, som jeg må vise min legitimering når jeg kommer hit inn til dere.

Det dere skal tenke på, er at når dere reiser så gjør det ikke kun for egen fornøyles skyld. Gjør det også for å observere andre mennesker og deres gjenkjennende blick når de ser på deg. For det vil hende.

Om det der er en annerledes politisk stat, om det er en annerledes religiøs ledelse, om det er en annerledes forståelse for hvordan menneskene skal leve sitt daglige liv - da må du selv finne ut; tror jeg på denne annerledesheten eller vil de se gjenkjennelsen?

Mennesker er sanne mennesker. De er *sannhet*, det er en eksistens som *er*.

Men det dere ikke skal tro så veldig sterk på lengre er at det som er der ute - altså trær, skog, natur, veier, byer, grenser - egentlig er så viktig for dere. Ikke tro at det er *det* som betyr noe for deres overlevelse her, det er det ikke nemlig. Dere er ikke avhengige av å føye dere etter de tingene der. Det er ikke *der* dere overlever. Dere overlever ikke i materien. Dere overlever i det sjelelige.

Så gjør ikke materien eller de ytre regler så viktige for dere. Lag ikke en avhengighet til det som finnes der. Bli kjent med din bevegelighet i sjelen. Bli kjent med at du kan roe deg derfra. Roe kroppen din, roe alle sykdommer også. Men du blir syk fordi du er stresset, kjed redd, engstelig, nervøs, sjalu, selvbekreftende, selvmedlidende, føler skam, skyld, er kjed av å ikke leve nok.

Nå skal man ikke inn i flere årsaker til sykdommer, for man har mange tema å snakke om der - og man må kunne bo her og bli syk iblant og likevel føle at livet er gledelig.

Mennesker nærer virus, dere nærer virus. Derfor har dere ikke funnet en kur for det på samme måte som da dere fant penicillinets virkning.

Det er menneskene som nærer virus. Hva da med disse virus som man kaller ved dyrenavn? Det er menneskene som er skyld i - for å si det på den en litt vrang måte - at dyrenes levevilkår er så triste. Dyrene protesterer. De protesterer ved å lage et angrep på dere, men dere tar imot det uten å forstå. Og når dere nærer dette, så er det fordi dere er redde.

Har dere ikke sett den frykten man har forsøkt å overbevise dere om nå? Med denne... man kan gjerne si pest når man snakker om virusangrep som kommer fra grisene. Men det er ikke grisene som har laget dette, det er menneskene som gjorde disse grisecreaturene så ulykkelige fordi de overarbeider dem. De tar ikke vare på dem som en del av skapelsens vesener.

Mennesker nærer virus fordi de er opprinnelse til det, og er klekkeri for videre utvikling av dem. Også er dere - for å si det morsomt; maskiner for virus slik at viruset overlever og spres. Hva skal vi da gjøre for å stanse dette?

Det finnes også virus som gjør at man dør. Ja, men du har ikke gjort deg tanker om at når du reiser - så gjør du det fordi du må ha en årsak. En slik såkalt død skal man ikke bebreide virus eller annet for. Ingen skal ha det med seg at de døde for tidlig eller for sent, for det gjør man ikke. Man kan ha en følelse av det, som man sender til sine nære i dagene etterpå fordi man syntes selv man hadde mer å gjøre, men man roer seg etter hvert når man er kommet fram. Det gjør man jo raskt, det gjør man jo med det samme. Da roer man også signalene man sender til de kjære som ennå bor i kroppen sin. Da vet du så vel at når man reiser så skal man reise, da skal man såkalt dø.

Det finnes en måte å ignorere smitte på; å lære seg til å leve i harmoni med det som er der ute. Det er å *ikke* føle skyld ovenfor det man selv *er*. Vær rede til å se det som er der ute og frykt ikke det du kommer til å se. Frykt ikke det du selv har skapt der, som ikke var godt. Dette kommer dere til å forstå senere, men når man sier det på en mer tydelig måte nå så vil dere kanskje forstå. Man venter litt sitter man litt stille....

Det skjer ingenting med dere annet enn det dere skal lære om. Og når dere har lært det dere trenger, får dere et tilbud om å reise. Ønsker du det så får du det da, men det kan hende du ikke

ønsker å reise enda. Og kommer til å være her veldig lenge, fordi du da tar del i noe for andre slik at deres erfaringsvei blir lettere. Du gjør noe for dem.

Så har jeg sagt at det finnes bare en vei ut (*en spesifikk dato. Kirstens anm.*), og det er den dag du bestemte deg for sammen med Gud da du ble født, men det *kan* være to. Spesielt i årene framover nå - spesielt i generasjonene framover nå kan det være to. Det var det også for dere. (*for kveldens tilhørere. Kirstens anm.*) Men nå når dere har bestemt dere for å ta del i det som er her, og hjelpe andre slik at deres erfaringsvei slipper å være så tung, så bruker mange av dere den andre utgangen. De fleste har ennå ikke kommet til den første, så frykt ingenting.

Nå kommer dere til å oppleve at dere sanser flere situasjoner dere ikke kjenner igjen. Åååå - det er morsomt å fortelle dere slike ting som gjør dere forvirret!

Situasjoner dere ikke kjenner igjen... Det er for å gjøre dere mer mottaglig for den *egentlige hendelse*. Dere legger tilside deres fysiske opplevelse av hva som skjer - det rent fysiske - og dere bruker mer opplevelser av helhet og ser hva som hender. Dvs. at det er flere scenarier foran dine øyne enn den fysiske. Det er flere vesener foran dine øyne enn de fysiske. Det er *flere år* samtidig med deg enn det du tror.

Derfor blir det litt slik at dere ikke kjenner igjen situasjonene. Dere vet ikke egentlig hva som skjer. Det er en gledelig tid når dere ser dette, en høytidsstund for deg når du observerer slikt. Tro ikke dere er blitt forvirret i hodet når dere merker det, for dere vil se det litt etter litt. Ikke som et endeløst hav av forvirring der ute, men som glimt av at 'her fikk jeg se noe, og jeg fikk se det er mer her enn det jeg trodde'.

Optimismen mennesker imellom vil øke, fordi dere mer og mer ønsker å gjøre noe, slik at dere kan holde hverandre i armen eller gi hverandre et håndtrykk. For å få det til må dere møte hverandre med mindre skepsis, med mindre forutinntatthet - for dere har meget av det.

Forsøk å se på hverandre med et gjenkjennelsens blikk. Og om denne nye personen i et annet land ser på deg, forsøker å snakke med deg og du synes denne personen er veldig påtrengende; det kan hende det er *sjelen* som nøder deg til å se han eller henne i øynene. Det kan være et barn, det kan være en eldre, - det kan være hvem som helst.

Så ikke avvis mennesker som etter din mening er for raske til å ta kontakt. Forsøk å se; hvorfor gjør han eller hun dette? Det er kanskje sjelen som driver han? Du må se på ham - da vil dere registrere noe. Dere vil kanskje aldri se hverandre igjen, men kontakten er dannet i det fysiske laget av eksistens og da vil det vedvare.

Flere og flere vil se på hverandre slik fordi mennesker reiser raskere og oftere. Og når man gjenkjenner hverandre med blikket, så vil man også kunne høre hva den andre sier senere - om det går femti år eller fem minutter etter møtet, så vil man kunne ha en kommunikasjon. For møtes man sjel til sjel i hvilket som helst øyeblikk, så kan man også snakke sjel til sjel.

Kommunikasjon mellom landene kommer også til å forandre seg mye nå framover. Dere får en ny teknologi som gjør at deres nåtidige internett-kommunikasjon vil virke morsom og ikke annet enn morsom. Men dere vil ikke se det ennå. Det finnes laboratorier hvor man har forsøkt å kommunisere med mindre partikler enn de krystalliske enhetene man bruker.

Og når man snakker om nanoteknikken, så har dere et steg videre å gå etter det også - et veldig viktig steg. Og mindre enn dette blir det ikke når det gjelder fysisk forklaring, for kommer man *bakenfor* og kan benytte seg av antimaterielle partikler, så er det uendelig kapasitet. Og *der*, i overgangen mellom materie og anti-materiell likhet, er kommunikasjons-linjene uten ventetid - klare og helt tydelige, og går over alle sfærer, også over tid. Det er i disse spaltene mellom det fysiske og det anti-fysiske man vil finne energi.

Laboratorier – ja, også speedtunnellene man forsker i – vil finne svar her. Men det er ennå veldig tregt der, selv om hastigheten er veldig rask. Partikkel oppløsningen og partikkelsammenstøtene der inne i disse tunellene er.....faktisk er det altfor, altfor sakte fart. Om man doblet det med tusenvis 3800 ganger fart så ville man få til en reaksjon hvor man ville se plasma komme fram. Da ville dere se en likhet imellom dere selv og fysisk formgiving. Men før dere får til denne hastigheten i tunnellene, har dere nesten fattet det selv - også her som dere lever.

Hodet ditt, hvordan ser hodet ditt ut i dag? Har det tenkt mye? Har det lært noe? Har du lagt ny kunnskap til din hjerne, eller har du ikke? Nei men det var ikke bra, det må du.

Hver dag må det være noe der som tilføres din hjerne. Da blir hjernen din lykkelig og vil fortsette å spore opp *sannhet*.

Så ser du det nå; hjernen din fungerer mer på en plasmatiske (*plasma; ionisert gass av protoner og elektroner som omgir himmellegemer.Kirstens anm.*) måte enn en fysisk måte.

Hjernen din er elektrisitet og kjemisk reaksjon, men det er sjelen din som har kunnskapen. Det er sjelen som har den vises (den klokes) form.

Hjernen din vil reagere på sjelens impulser, men hjernen må også favne *grenseløsheten*, og det er vanskelig. Men når dere ser på hjernens kapasitet som plasmatiske så vil dere forstå. Så vil dere våge og la hjernen strekke seg også under grensene - over dem, bak dem. Den beste beskrivelse er å si; *bak* grensene. For da er det jo ingenting der som kalles grenser lengre.

En dag vil dere også føle trang til å gjøre noe som vil gi dere et kjent navn. Kanskje ikke nå, kanskje om hundre år - det spiller ingen rolle om du er *her* eller *der*. Men da gjør du noe *ekstra*, slik at fysikken får et sjokk – ja, det materielle omkring dere, og der og da i et slikt sjokk er det muligheter for å se plasma. Nå skal man ikke beskrive dette mer for dere vet dere trenger tid, det vet også vi.

Nå skal Far komme og fortelle dere litt . Far, dvs. det er 1, og det er ikke annet en 1. Det er nå bare 1 - men så er ingenting heller annet enn denne ene. Man venter litt.

Så er Far bare Far og ikke annet enn Far. Når Far snakker så er det båret ord fram via glede, det er via glede. Og som Far er Far så er det den treenige, men som ikke er 3, *bare 1*.

For å få dette til må både Gabriel og Michael være med, det er *det* som gjør at hennes kropp kan ta imot dette uten uten å miste sin form for logikk. For hun lever et liv, og skal leve det lenge. Dette var en forsikring for henne, jeg sier det slik.

For å forstå seg selv så må man gjøre det man må og tenk ikke mer på det. Og som du (Kirsten) nå skal ut på reise igjen, så vit at alle ferdene er trygge. For du skal tilbake hit igjen (Norge). Du skal

reise dit igjen (Egypt). Du skal også gjøre noe som du nå har forstått - derfor måtte jeg komme nå og gi deg dette.

Dere ser; nå hun løfter hodet, hun løfter hodet så høyt (*min høyre hånd løfter forsiktig opp haken min. Kirstens anm.*) og det må hun. Hun vil kanskje se ut som hun fått en arroganse over seg, men det har hun slett ikke. Det er bare det at hun må stole på seg selv og se over alle mistenksomheter - alle mistenkeligheter som vil komme imot henne.

Hun vil måtte løfte blikket slik så hun ser *over*, fordi ellers ville de kunne hindre henne. Og det er det de vil. Mennesker er ennå sjalu, og sjalusien hun er møtt med er veldig sterk. Den skal jeg ta meg av og gjøre noe slik at det ikke ikke brukes mer.

Ta deg tid til å se på deg selv og jeg skal hjelpe deg med dette.

Så skal jeg også si; nå er det en begynnelse til en ny form for arbeide. Jeg skal ennå i mange år, ja flere tiår faktisk, være en stemme i hennes kropp og jeg vil direkte gi henne inspirasjon også når hun gjør annet arbeide.

Det dere skal kjenne litt mer i dere selv er en styrke til å tåle motstand, fordi mennesker ennå kan være utålelige i sine argumenter når de føler seg usikre. De føler seg usikre, de er nervøse fordi de ikke vet hva du mener. Dere vet så vel hva dere selv tror. *Dere* diskuter ikke om Gud *er*, for dere vet det. Andre mennesker vil ha en forklaring på det du gjør, og får de ikke det kan de bli sure. Men det skal du ikke tenke på. Ikke bry deg om det. Husk; du må bare være klar i deg selv og vite hva du vil.

Husk også; dere skal ikke glemme deres individuelle arbeide underveis. Dere skal alle være trygge i dere selv og vite om deres talenter, og gjøre noe morsomt for dere selv med det dere kan. Det er ingen hensikt i å kopiere hverandre og hverandres spesialiteter, de vil ikke virke uansett.

Du skal være *din egen* spesialitet. Du skal gjøre det som er *deg*. Å være sammen om tingene er noe dere nå lærer. Å rekke ut en hånd, å trykke en hånd er noe dere nå lærer å gjøre uten å spørre; "hva er din tro?" "Hva stemte du ved siste valget?" Det er mange mennesker som hilser hverandre slik.

Jeg er den ene som hjalp henne nå med denne sikkerheten i seg selv, og velsignet er ferdene/reisene. Hva angår dette som er her, (*peker på kjeven min, betent på ene siden. Kirstens anm.*) - man trenger ikke spørre når man vet hva man skal ha hjelpe med. Det en form for reksjon på det som var rettet mot henne av sjalusi.

-

- **Spørsmål og svar blant tilhørerne.** -

-

- **ETTERORD:**

Nå må hun få være seg selv, kroppen hennes er i ferd med å forandre seg fordi den ikke lenger er tung. Det er noe dere merker også; kroppen deres har en annerledes måte å være på. Dere har kanskje følt dere tettere, litt tristere, litt gladere, litt mer glemsom - alt dette - og litt mere sinna

eller litt nervøs. Det er fordi kroppen ikke helt vet hva den skal, den vet ikke lenger hvordan den reagerer på det samme som før.

Det er fordi dere kvitter dere med reaksjoner på unødvendigheter, dere er blitt lettere. Dere kan ikke lenger reagere på tyngde som ikke er forenelig med ditt energifelt som dere sier, dette var en veldig forenklet måte å si det på.....men dere skal føle dere lettere.

Og det er en overgang i alle ting . Dere må venne dere til å forstå deres egne reaksjoner uten å dvelle for mye ved dem. Har dere en latter eller tre så vil det hjelpe!

Nå kommer dere til å hjelpe hverandre - alle - og nå må hun få lov å være seg selv, hun må komme inn hit og lære å kjenne denne lettere kroppen.

Man sier; takk for i aften og man kommer igjen.